הרכבת האחרונה לחו"ל לא חבל?

כבר שבוע שאני חושבת על זה. לכתוב או לא לכתוב? להודות באשמה או לא? לספר לציבור את הבושה או לא? להסגיע על מיצחי את אות־הקלון או לשתוק? להודות בפה מלא שהייתי שוב בחו"ל, או לעבור על זה בשתיקה?

כבר אמר מי שאמר, שהשימחה היחידה שיש לישראלי(ת) היא השימחה לאיד, ואני, שבפעם הראשונה בתולדותיי הצלחתי לרפוץ שר־אוצר — איזה שימחה גדולה מזו יכולה להתרחש אצלי?

שנים ששר־האוצר המתחלפים הם באופן אישי נגדי, ושנים שהם תופסים אותי לא מוכנה למכות שלהם. מעלים את מחירי הסיגריות בדיוק כשגמרת לי הקופסה האחרונה. מעלים את מחירי הדלק, שעה לפני שאני הולכת לתידלוק השבועי. מעלים את מחירי הבשר רק כשהמקרר הפרטי שלי מתרוקן לגמרי, וכך הלאה ועוד הרבה מאוד כך הלאים.

אבל הפעם, גבירותיי ורבותיי, אני הירחתי את המכה. הרגשתי אותה מתבשלת בראש של מודעי וחבריו, חשתי אותה באויר. תוך שלושה ימים סידרתי לעצמי הלוואה, קניתי כרטיס־טיסה, הזמנתי מלון ולפני שהם הספיקו להגיד ג'ק רובינסון, הייתי בלונדון. ושם, בין שאר ההנאות,

נזכרתי כל שעה במודעי ובגזרות החרשות שלו, וחיוך רחב מאוד התפשט על פניי. יום אחרי שחזרתי קיבלתי את האישור שאני גאון כלכלי, ושהפעם הצלחתי לתפוס את הרכבת האחרונה לחו"ל.

עכשיו אין לי שום בעיה להישאר בארץ חמש שנים רצופות. אני את שלי כבר עשיתי — סידרתי את מישרד־האוצר.

נוסעות בקרון של הרכבת התחתית של לונדון
תה עם חלב כל יום בחמש

התנצלות

בזאת אני מתנצלת לפני כל חבריי, מכריי, ידידיי, שכניי וחבריהם, על שלא הבאתי להם מלונדון את מה שהם ביקשו. האמת היא שלרגע לא התכוונתי להביא להם משהו, אבל כאשר מישהו, שאני בקושי מזהה ברחוב, ניגש אליי ואומר "שמעתי שאת נוסעת לחו"ל. את מוכנה אולי להביא לי טלפון־לחצנים אדום? כי בארץ זה פשוט עולה פי ארבע." מה אתה יכול לענות לבן־אדם כזה, מלבד "בטח, למה לא?"

אגב, חברה שלי שסובלת מאותה בעיה, פתרה את העניין כבר לפני כמה שנים. אחת מחברותיה ביקשה ממנה לקנות עבורה בחו"ל איזה חולצת־משי לבנה יפה. החברה שלי מילאה את בקשתה וקנתה עבורה חולצת־משי ממש יפה, במחיר של 250 דולר. מאז אף אחד לא מבקש ממנה שום דבר. תחשבו על זה.

ברוכה הבאה

לא יודעת אם הטלוויזיה החליטה שכרמית גיא יפתה פיתאום, אבל עובדה היא שהחזירו אותה למסך הקטן, לשימחת־ליבם של כל אלה האוהבים אותה.

יפה או לא יפה, פצצה או לא פצצה, כרמית גיא היא אחת המגישות הכי־מוצלחות שהיו לטלוויזיה, אם לא המוצלחת שביניהן.

כל בעלי המדור הזה מברכים אותה עם שובה למסך.

הנאיבי האחרון

הוא טילפן וקבע איתי פגישה. אמר שיש לו משהו חשוב מאוד לספר לי. איזה שחיתות איומה במוסד ממלכתי.

נפגשנו בבית־קפה, בחור כבן 30, יליד הארץ. התיך. נראה בטוח בעצמו, לבוש טוב. ראיתי אותו יוצא ממכונית חדישה. בקיצור, בדיוק כמו שנר־אה מצליחן ישראלי ממוצע, מאותם שכבר הכל קרה להם והם יודעים הכל יותר טוב. אני לא מתה על כאלה, אבל זה מה שיש, אז התיישבתי מולו. הזמנו קפה וחיכיתי לשמוע ממנו את פצצת ה־שחיתות. קודם הוא הסביר לי את הרקע בצורה אינטליגנטית, עניינית ובהירה, ואחר־כך הוא הטיל את הפצצה שלו.

האמת שהייתי די המומה. יכול להיות שבעיי־רה קטנה בת אלף איש, בגבול מסצ'וסטס וקונטי־קט, זו היתה יכולה להיות שערוריה. שם, אולי־אולי, זה נראה נורא שאיש בעל מישרה רמה עושה טובה לחבר שלו בעל מישרה רמה אחרת, על חשבון האזרחים הפשוטים. אבל כאן? בישי־ראל 1985? מה הוא רוצה ממני, שאני אכתוב על נורמות־שבנורמות מתוך תימהון? הוא ראה שאני לא כל־כך מגיבה, ושאל אם לא הבנתי את העניין או מה.

אני הבנתי הכל, חביבי, רק שאותי מעט מאוד דברים יכולים להפתיע. אחר־כך הלכתי הביתה וחשבתי שעשיתי לאיש עוול נורא. אני אכתוב את הסיפור שלו במדור אחר בעיתון. לא בגלל העניין הציבורי שיש בו, אלא רק כאות־כבוד לני־איבי האחרון בארץ־ישראל.

עונש בריא

באמת עקשנים חובבי־הבריאות האלה. מאתיים פעם כבר אמרתי וביקשתי והתחננתי שיעזבו אותי מענייני הבריאות וההתעמלות וכל שאר העינויים. ואומנם, היה שקט חצי שנה. פתחו ברחבי העיר כמה מועדונים כאלה ואף אחד לא הזמין אותי ולא בילבל לי את המוח. חשבתי שהבעיה נפתרה ויכולתי לנוח בשקט.

אז הגיעה הזמנה למסיבת־עיתונאים במלון רן. אני, באופן עקרוני, הולכת לכל אירוע שמתקיים בקטע הכביש שבין הבית שלי למערכת. לאחרים אני לא מגיעה, כי ללכת רחוק זה מאוד מעייף אותי. באתי למלון רן. חברותיי ישבו כבר ליד שולחנות עגולים ואכלו גבינות ודגים מלוחים ולחמניות עם חמאה, והיה ממש נהדר. רק שבאמצע הלחמניה השניה נכנסה לחדר בחורה כזאת גבוהה וגמישה עם בגדים הדוקים וצמודים לגוף, שלובשים לענייני־התעמלות. מהפחד נתקעה לי חתיכת לחמניה בגרון ומייד הבנתי שעליתי על מוקש. אבל אם פיתאום אברח, הרי כולם יגידו שבאתי רק לאכול, אז נשארתי.

על בטן מלאה לקחו אותנו לסיור במרתפי האינקוויזיציה. אופניים שלא מגיעות לשום מקום, מכשיר למתיחת־הגוף, מכשיר לעיקום־הידיים, שני סולמות שצריך לטפס עליהם שעות, כיסא מיוחד שעושה כאבי־תופת ברגליים ועוד כמה כלי־משחית בלתי־מזוהים. את אלה שיוצאים חיים מהחדר הזה שולחים לשבת בתוך תנור שקוראים לו סאונה, ואם הקורבן הצליח לצאת גם משם — הוא נשלח מייד לבריכת־מים עם מערבולות (בטח יש שם גם כרישים, אבל לא ראיתי). מי שממשיך לנשום גם אחרי הבריכה,

פינת הקמצן

הקטע הזה הוא בשביל שלום־בית. בעלי אמר "תכתבי את זה" ואני אמרתי "עזוב, כולם יור־עים." בסוף ניצחה העקשנות שלו את הוותרנות שלי.

מאז שהוכרז מצור על הארץ, התחלתי לחשוב איפה אני יכולה לחסוך. לא יכולתי להפסיק לקנות קוויאר ושמפניה, כי מעולם לא קניתי. לא יכולתי להפסיק להתלבש אצל מתכנני־אופנה ידועי־שם, כי... אתם יודעים מה. לא יכולתי להפסיק ולקנות חלב וקוטג', כי הילדים נורא אוהבים את זה. ובכל זאת, הרגשתי שאני צריכה לעשות משהו מאוד דראסטי להבראת המשק, אז החלטתי להפסיק ולזרוק לחם ישן לזבל.

בכל פעם שנשארת חתיכת לחם — שחור, לבן או ציבעוני — אני פורסת אותה לפרוסות ואת הפרוסות חותכת לריבועים ודוחפת אותם לגרילר להמש דקות בלבד. כל הזמן יש לי עכשיו בבית צינצנת מלאה בקרוטונים, שהם טובים מאוד למרק וגם טובים במקום גרעינים ליד הטלוויזיה בערב.

אבל זה לא הסוף של הסיפור. כשהצינצנת מלאה לגמרי ואי־אפשר להכניס אליה יותר קרוטונים, אז לוקחים את מה שנשאר, שמים בתוך מעבד־מזון ומפעילים את הסכין החדשה לחצי דקה. מה שיוצא זה פרורי־לחם, שאליהם אני מוסיפה מייד מלח, פפריקה, אבקת־שום ולפעמים אפילו אבקת־חרדל. יוצא משהו שב־אמריקה קונים אותו בתוך קופסות־קרטון מהו־דרות, והוא מיועד לשבח את טעמו של השניצל המצוי ולהביא אותו לדרגת מעדן.

ידעתם או לא? את האמת!

TV SOUP

ידידי אבנר כץ אמר פעם, שהדבר הכי מרגיז הוא שאין בארץ־ישראל שום כבוד לעצלנות. ואללה, צודק הבחור.

גם היום, בשנת 1985, כשכולנו משוחררות ומודרניות ומתוחכמות, אף אשה שמכבדת את עצמה לא תודה בפה מלא שהיא קנתה עוגה מוכנה, למשל. אם לא טרחת, לא עמלת, לא בישלת, ליכלכת שלושה סירים, אפית, רחצת כלים, שטפת ריצפה — אז העוגה שלך לא שווה. וככה זה, כמובן, לגבי כל שאר הדברים. כשאומרים על מישהי "היא בחורה חרוצה מאוד," מתכוונים להגיד עליה דבר טוב.

אז בשם כל הגאות בעצלותן, אני מודה לחברת אסם שהוציא לשוק ארבעה סוגים של מרקי בן־רגע. שופכים את תוכן השקית לספל, מוסיפים מים רותחים והאוכל מוכן. זאת המנה היחידה שאפשר לעשות בזמן של תשדיר־שירות, וזה מה שיש בינתיים בישראל תחת השם TV Soup.

בשביל התחלה זה לא רע. תמשיכו, רבותיי. אמריקה הגיעה למה שהיא הגיעה רק בגלל זה שהם עובדים בחוץ ונחים בבית.

בכל חבילת־מרק יש ארבע שקיות והיא עולה 850 שקל. בערך 210 שקל למנה.

כשבן־אדם נמצא כמה ימים בלונדון, שותה בירה בפאבים המשגעים שלהם, מבקר במוסי־אונים היפהפיים, הולך ברחובות הנקיים, רואה את הבתים המהממים, פוגש אנשים שמדברים בשקט ובנימוס, אתה פשוט לא מבין מי היה המטומטם שהחליט לגרש מפה את הבריטים.

תארו לכם שהבריטים היו עושים שריר ונשארים כאן. מה היה רע? חלק מהבומים של הערבים עלינו וחלק מהבומים שלנו עליהם, היו נתקעים בבריטים, הילדים היו לומדים אנגלית בגן ובגיל שמונה היו קוראים את שקספיר במקור, קבוצות־הכדורגל שלנו היו ידועות בעולם, בבתי־קפה מהודרים היו מגישות לנו מלצריות עם מלמלה על הראש עוגות־גבינה עם דובדבנים, בשעה חמש כל יום היה העם נרגע ושותה תה עם חלב, בכבישים היו הנהגים אומרים האחד לשני "סליחה, אדוני," או "תודה, גבירתי," בבתי־המישפט היו יושבים שופטים בעלי תל־תלים לבנים, הזבניות בחנויות היו אומרות "שלום ותודה רבה" גם אם לא היית קונה כלום, הדשא היה ירוק יותר, הבתים היו מחוממים היטב בחורף, והבחורות היו נראות ככה, כמו בתמונה.

נו, מה אתם אומרים?

נשלח אוטומטית לאיש בשם מסו'יסט, שאוהב למעוך גופות של אנשים.

בטיפת־הכוח האחרונה שלי ברחתי משם. מה שלא הצלחתי להבין זה, אר הם דורשים 750 דולר לשנה מהמזוכיסטים שבאים אליהם. או שהם משלמים 750 דולר.

סיפרתי את סיפור מועדון־הבריאות של מלון רן לשני חברים שלי, סתם בשביל להפחיד אותם קצת. הם הלכו ונרשמו. לך תסמוך על חברים.

בילוי נעים שיהיה לכם. אני החלטתי למות זקנה, חולה ולא שר־רית.

בריכת־מים עם מערבולת
בטח יש שם גם כרישים

דניאלה שמי